Ч. 20 Четвер 26 січня (7 лютого) 1895. Рік V.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтовоі.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтовоі

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскоі“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. в. Старостствах на провінциі:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Сойм краєвий.

В доповненю до справозданя з 16-го засіданя Сойму краєвого подаємо тут ще деякі важнійші справи.

При загальній дебаті над справозданем комисиі господарства краєвого о діяльности Видїлу краєвого на поли будівель водних забрав голос пос. Рутовский і зазначив насамперед що повени в нашім краю роблять найбільші шкоди, а відтак висказав жаль, що комисия господарства краєвого випустила з предложеня Видїлу краєвого дві реґуляциі більших рік, а то Соли і Лімниці, лиш длятого, що Міністерство звернуло технічні проєкти реґуляциі тих рік до переробленя. Бесїдник поставив три резолюциі:

1) взиває ся правительство, щоби предложило Радї державній на теперішній сесиі проєкти законів для реґуляциі рік Соли і Лімниці при 60 проц. участи держави в коштах; — 2) щоби зарядило ревізию технічних проєктів рік: Раби, Сьвічи, Вислока і Бистриці наддністряньскої; — 3) щоби рішило ся в справі переведження систематичноі реґуляциі при участи 60 проц. держави в коштах. — Резолюциі пос. Рутовского підпирав пос. Поповский. — Пос. Гурик жалував ся, що мимо того, що Сойм ухвалює деякі роботи, на ділї не робить ся нїчого. Бесїдник вдячний пос. Рутовскому за то, що він виказав хиби. Дальше підніс бесїдник, що при віддаваню робіт в предприємства треба більше увагляднювати громади. Тягари, які поносять громади, могли би бути в той спосіб по части їм винагороджені.

Справоздавець пос. Горайский увіряв пос. Гурика, що его бажаня будуть увзгляднені а відтак при специяльній дебаті ухвалено внесеня комисиі і резолюциі пос. Рутовского. — Дальше ухвалено: цїлий ряд робіт реґуляцийних; внесенє комисиі правничої, щоби Видїл краєвий розслідив, де би можна установити третий суд повітовий в округу староства рогатиньского; на сукровицю против дифтериі визначено з фондів краєвих 500 зр. на руки дра Буйвида в Кракові.

В справі продажи соли ухвалено: Щоби Видїл краєвий втягав більше як доси видїли повітові до участи в заряді продажи соли; щоби полишив заступникам, видїлам повітовим більшу свободу побираня соли просто від повновластника Видїлу краєвого в салїнах по цїнах назначених Видїлом краєвим; завізвати правительство, щоби скасувало заряджене, котрим обмежено 14-дневний речинець дїйстного побору замовленої соли з жуп і збільшило в тій цїли маґазини; щоби дозволило Видїлови краєвому побирати не 420.000 сотн. метр. але девять десятих частий кождочасної продукциі.

Під конець засїданя відчитано ще слїдуючі внесеня: пос. Абрагамовича, щоби Видїл краєвий перевів переговори з правительством о будові получення зелїзницею головного двірця у Львові з фабрикою тютюну у Винниках зі стациі „Львів головний дворець“, замість проєктованої лїнії фрахтової „Винники-Підбірці“; пос. Залєского, щоби в дальшій проґрамі будови зелїзниць льокальних взяти під розвагу трасу з Кут до Снятина; пос. Абрагамовича, щоби Видїл краєвий перевів ревізию приписів митничих для м. Львова, аби без оплати мита можна було перевозити через львівскі рогатки материял до будови доріг повітових і громадских поза Львовом.

На тім закінчено засїданє.

(17-те засїдане з дня 5. лютого 1895.)

З відчитаних на сім засїданю петиций важнійші: Видїл повітовий в Косові о увільненє кореспонденций видїлів повітових від оплат почтових, і в справі закупна соли; — громада Николаїв і инші о утворене нового суду повіт. в Николаєві;— кілька громад о знижене престаций шкільних; — кілька громад о введнанє вільного побору сировиці; — товариство торговельно-ґеоґрафічне у Львові в справі еміґрациі. — Доси наспіло 1050 петиций.

Пос. Гаморак підпирав петицию міста Снятина о реґуляцию Прута, — а пос. Барабаш підпирав петицию громад Лисця і Похівки о дозвіл побирати через шість місяців сировицю.

Член Видїлу краєвого Романович відповідав на інтерпеляцию пос. Автоневича, длячого Видїл краєвий не полагодив ухвал соймових, котрими передано єму внесеня інтерпелянта в справі промислу домашного. У відповіди, зазначив п. Романович, що Видїл краєвий не відносив ся „байдужно“ до внесень пос. Автоневича, лиш звертав на них увагу, таґуючи дотичні справи. — Пос. Автоневич забрав голос в справі формальній, зазначуючи, що після реґуляміну повинен був п. Романович відповідати по руски на інтерпеляцию руску.

На внесенє пос. Верещиньского ухвалено закон в справі утвореня нової громади адміністрацийної і катастральної „Майдан“ в повітї ниськім.

---

20)

РОЗБИШАКИ НА РІЦІ МІСІСІПІ.

Повість з житя американьских полїшуків

Фридриха Ґерстекера.

(Дальше.)

Місіс Брайдельфордова не була така, щоби гнївала ся довго на того, з котрого би, як она то добре знала, могла мати, ба, вже й мала не одну користь. Отже не відтрутила поданої їй на помиренє руки лиш сказала:

— Добре, добре, Біль; я знаю, що ви то так зле не думали, але то було таки по простацки. Та Господи, чого ви запустили собі таку страшенну бороду? Та-ж то аж лячно на вас дивити ся.... всї дїти будуть від вас втїкати. Ідїть геть, Біль, мусите обголити собі ту бороду? Ви й без того не такі красні, щоби аж обганяти ся від дївчат. Ось прийшло менї на гадку, як то бувало завсїгди говорив мій небіжчик — Людвисю, казав він, суть такі лиця на сьвіті....

— Але моя ви любенька панї Брайдельфордово — перебив їй тут Блякфут і взяв єї за руку — ви знаєте, о що я вас просив, а я сиджу тут надармо вже цїлу годину і чекаю на то. Я мушу таки вже на правду іти, бо раз Келї буде страшно лютити ся, а відтак і ми оба маємо залагодити з собою дїло, котре нїяково відкладати, отже.... скоро лиш можете....

— То-ж то сему чоловікови чогось пильно — сказала на то Брайдельфордова і стала шукати чогось, що умисно було так сховане в безлїчи тайних фалд та спідниць, аби его не можна знайти, або може таки на праву десь загубило ся. Она, видко, таки вже на правду була перепудила ся, бо нараз стала себе обшукувати і з перестраху аж крикнула: „Ну, ще би того менї потреба!“ — Аж наконець то, за чим она шукала, дало ся їй почути під пальцями — она аж повеселїйшала і як би їй тяжкий камінь спав з серця, зітхнула та сягнувши відтак під одну з тих многих спідниць, що мала на собі, витягнула стару з брунатної шкіри торбу з сталевим окутєм. Опісля отворила торбу ключиком, що висїв при нїй, та впхмила спору пачку банкнотів і старанно завиті в папір срібні гроші. — Нате.... ви пявко, що відбираєте біднїй, самотнїй вдовици єї послїдний гріш — та ще й додала — маєте, ви ненаїстний екзекутнику, що являєте ся так правильно що місяця, як нів і повня, та ще відказуєте, що вам за мало....

— Ая, ая — сьміяв ся Блякфут — ви би хотїли, щоби ми лиш давали вам товари, а відтак вже не дбали про то, що ви за них дістаєте. Я вам вірю; але ви чей не потребуєте жалувати ся, бо коли хто має з того зиски, то ви, а до того ще й сидите собі спокійно і безпечно в Гелєні, а ми мусимо працювати по ночах і серед небезпечности для власного житя.

— Спокійно і безпечно? — відозвала ся Місіс Брайдельфордова. — От говорите, що вам слина на язик принесе. — Безпечно! як би то ще вчера вечером не пробовав якийсь злодій витрихами добути ся до моеі хати, підчас коли я пішла була до сусїдів, кількох моїх приятелїв, що мене запросили в гостину.

— Що? добував ся до вас? — відозвав ся Блякфут — лиш для того, щоби щось украсти?

— Лиш щоби украсти, Містер Блякфут! Менї видить ся, що у бідноі, самотноі вдовиці не може бути бесїди о чімсь иншім. Лиш щоби щось украсти, а чого-ж, прошу-ж я вас, хочете від якогось злодія або розбійника. Вже то мій небіжчик нераз менї говорив.... Людвисю, казав він, ти за надто віриш людем.... ти за надто добра.... побачиш колись в житю, що тебе нераз обдурять, нераз вагризуть ся.... оттак говорило то любе серце, що спочиває тепер в холоднїй могилї.... Але я знаю тоту ледацицю, тото жінчище, що то старає ся всякими способами влїзти до чужої хати. Я знаю тоту волокиту, о котрій нїхто не знає, звідки она і чия. Скоро лиш она менї колись на очи покаже ся, скоро лиш посьміє, нїби як та невинна овечка, сказати менї: „Добрий день Місіс Брайдельфордова....“ то я її зараз....

— А що ж то за одна?... Як ви думаєте, кого-ж би то брала ся охота перешукувати вашу хату? — спитав Блякфут.

Удїлено кільканайцять концесий на побиранє оплат митових, між иншими на дорогах: Підкамінь-Пеняки, Тернопіль-Грималів, Борислав-Східниця, на мостах при дорозї Янківцї-Черниxів, Загіряни-Доминиківцї, і громадї міста Сокаля від перевозу на рiцї Бузї.

Посли: Залеский і Абрагамович мотивували свої внесеня. З огляду на короткість сесиї ухвалено, що дотичні комисиї мають здати устнє справозданє з тих внесень.

З порядку дневного наступило справозданє комисиї адмінїстрацийної в справі зміни закона о приналежности. Комисия вносила, щоби Сойм висказав переконанє, що єсть пильна потреба зміни закона о приналежности після проєкту правительства. — Сему внесеню спротивив ся пос. Вайґель доказуючи, що проєкт правительства накладає великі тягари на міста. Пос. Пашковский ставив поправку, щоби в резолюциї було сказано, аби проєкт був залагодженний в дусї ухвал соймових. — Справоздатель пос. Чайковский сконстатував, що проєкт правительства єсть такий самий як ухвала сойму. По сім ухвалено внесенє комисиї без зміни.

З дальших ухвал сего засїданя важнїйші: Комисия адмінїстрацийна полагодила внесенє пос. Дворского що-до будови мосту на Сянї в Перемишли після его інтенциї і так ухвалила Патата. — Поручено Видїлови краєвому дати підпомоги селянам в Гандзлївцї, пов. ланцутского на закладанє ставів на їх ґрунтах. — Комисия буджетова поставила внесенє на сталі річні запомоги емеритованим учителям: Ів. Лисовскому 300 зр., Гр. Судовому 120 зр., Мих. Дмитрикови 200 зр., а Вал. Іваньскій, вдові по учителю 72 зр. — Принято. — Знижено престациї на платні учительскі громадам: Клусів, пов. сокальского, Тетеґники, пов. рогатиньского, Стебник, пов. богородчаньского, Рефельд, пов. бобрецкого. — Признано 4000 зр. на закупно збіжа під засїви весняні для роздїлу між селян в чотирнайцятьох громадах пов. теребовельского, потерпівших від градобитя. Крім того Видїл краєвий має зачати будову потрібних доріг в пов. теребовельскім, щоби подати заробок населеню. — Признано запомогу безворотну в квотї 2000 зр. і позичку безпроцентову 3000 зр. Радї повітовій в Бучачи на закупно збіжа під засїви і роздачу того-ж між населенє вісьмох громад, потерпівших від граду. — Ухвалено закон що-до покриваня недоборів льокальної зелїзницї з Делятина на Коломию і Городенку до Стефанівки. Ті недобори має покривати репрезентация повітова в Городенцї.

Над петициєю громади Стібенка, пов. перемиского, в справі викупна права прислугуючого греко-кат. парохови в Стібнї, пасти худобу на пасовиску громади Стібенка — перейшов Сойм до порядку дневного.

Перегляд полїтичний.

З Відня доносять, що Рада державна має бути скликана на день 19 с. м.

Після Pest. Lloyd-а виїде Є. Вел. Цїсар в найблизших днях, на всякий случай ще перед половиною с. м. на пригірок сьв. Мартина на кільканедїльний відпочинок серед пречудних околиць Рівієри. Здає ся, що Найясн. Пан перебуде там аж до марта. До Fremdenblatt-у знов телєґрафують з Парижа, що після Figar-а стрітить ся Монарха на пригірку сьв. Мартина з анґлїйскою королевою Вікториєю.

Адреса тверского земства, котра без відомости ґубернатора була доручена цареви, а котра викликала самодержавну відповідь царя, була такого змісту: „Віримо, що наш добробит буде більшати, коли як нарід так представителї властий будуть держати ся непохитно законів, бо закони, яко монарша воля, не можуть зависїти від особистих поглядів поодиноких представителїв власти державної. Єсьмо переконані, що права одиниць та інституций громадских позістануть ненарушені і ожидаємо, що ті інституциї одержать можність і право висказувати свої погляди в справах, котрі їх дотикають, так, щоби голос російского народу і представителїв адмінїстрациї доходив аж до престола. Єсьмо переконані, що власть монарша знайде жерело своєї сили в спільній дїяльности з земствами в Росиї.

Престольна бесїда, котрою вчера відкрито анґлїйский парлямент, зазначує добрі відносини з другими державами і заповідає богато проєктів законів, між иншими проєкт закона, зміняючий систему виборчу і закон о митових судах для робітників.

Новинки.

Львів дня 6 лютого 1895.

— **Іменованя і перенесеня.** Вахмайстер жандармериї Вал. Парат з Тартакова іменований канцелїстом полїциї в Перемишли. — Дирекция почт перенесла асистентів: Брон. Житного з Тернополя до Львова, а Стан. Тудоровича з Городка до Подґужа.

— **Презенту** на гр. каг. парохію в Мохначцї нижній надало Намістництво о. Андреєви Дроздовскому з Полян суровецких.

— **На вечерок з танцями**, устроюваний акад. тов. „Ватра“ дня 12 н. ст. лютого с. р. в великій сали „Народного Дому“ на дохід стипендиї „ім. Т. Шевченка“, можна дістати білєти в льокали товариства (вірменьска, 2) що дня від години 5—6 вечером, а в день вечерка рано від 10—1, вечером же того дня при касї. — Гадаємо, що цїль вечерка промавляє сама за собою, а додамо лише, що стараємо ся усильно, щоби і забава випала як найлїпше. При тім звертаємо ся з просьбою до наших красавиць, щоби зволили як найчисленнїйше явити ся в народних строях. — *Комітет.*

— **Складки.** На дім „Просьвіти“ надіслали пп.: Ос. Мишкевич з Вадовиць 2 зр., о. Е. Лисинецкий з Васильковець 1 зр.; Антін і Іван Рибачек з Микулинець 2 зр., о. Петро Погорецкий з Дрогобича 1 зр., Володимир Витошиньский директор школи зі Звесїня 1 зр., Олекс. Кониський з Київа 2 зр. — На будову руского театру надіслали пп.: Ос. Мишкевич з Вадовиць 1 зр., о. Евст. Шмериковский з Пядвірної 1 зр., з пушки уміщеної в склепі Зах. Гриньовского, о. Ос. Кучиньский з Парища 7 зр. зібраних за купони.

— Не говоріть лиш нїчого — відповіла з гнївом все ще розсерджена жінка, не уважаючи за потрібне відповідати на питанє — я вже знаю, де мене черевик гнете. Але то певно, що кождому засї до того, що в моїй скрини. — Я собі честна жінка і плачу за все готівкою, що купую; звідки другі мають то, що я у них купую, того я яко леді[1]) не можу знати, та й мене то нїчого не обходить. — Людвисю.... казав мій покійник.... нехай тебе чужі справи нїчого не обходять, пильнуй свого. Жінка повинна пильнувати хати і дбати про господарство; ось задля чого ми так любимо жіночий рід — говорить бувало мій небіжчик — а коли-б ти не мала тої одної слабої сторони — а я знаю, що єї маю, і длятого, що знаю, то й не така то велика хиба — то я би ставив тебе за примір не однїй жінцї. А менї видить ся, що коли так говорить муж жінцї, і то ще тогди, коли они самі з собою, то мусить то бути правда, а не якась облесність.

Блякфут тимчасом, не зважаючи на пусте балаканє вдовицї і не відзиваючись анї словом, перерахував спокійно дані єму гроші й сховав їх до свого великого пуляреса, а Біль встав і приступив до вікна, звідки було видко часть ріки.

— Чуєш, Блякфут, — відозвав ся він — нам пора брати ся до дїла, бо змарнуємо дорогий час на дурницях. Коли маємо залагодити дїло ще сего вечера, то не тратьмо анї хвильки. А може би то й не було велике нещастє, коли би ми аж до завтра рана підождали. Межи островом а лївим берегом не стане нам нїхто на перешкодї, коли до того ще й ти будеш з нами на суднї. Не будемо довго порати ся, залагодимо все скоренько і досить тихо. Менї взагалї стрілянє по ночи не конче подобає ся. В день нїхто о то не питає ся, а в ночи, кождий, хто почує, спитає ся — що то стало ся? Де то хтось стрілив? А що, як би ми пішли тепер до старого панчішника і потягнули єго за язик? Я би дуже нерад був з того, коли-б він знайшов тут купця і так просто заперед носа виходив нам цїлу красну добичу.

— Я готов до того — відповів Бляхфут і встав — отже лишить ся при нашім плянї, а ви Мрс. Брайдельфордова.... що-до нашої умови, то памятайте, що судно, о котрім я перед тим говорив, має позаду коло керми червону і зелену хоругвоку.... проче вже знаєте. Бувайте здорові.

Честна жінка була очевидно не конче тому рада, що єї гості забрали ся, а она не довідала ся анї трохи, які то їх пляни. Але обом товаришам було про но байдуже; они вийшли борзо з хати і пустились над ріку.

Тимчасом люди знад Вабаша пішли поволи до міста. Лодкарі зайшли до якоїсь ґросериї[2]) — в Геленї значить ґросерия то само, що й шинок — щоби тут відмочити сухі горла, а Еджворт старав ся розвідатись, по чому платять ся тут продукти і довідав ся незадовго, що тут не може сподївати ся для себе такої користи, як то він думав. Купцї навіть не мали охоти купувати. Они не мали ніякої звязи з глубиною краю, поминувши хиба кінну почту, а то, чого їм в містї було потреба, доставляла їм по дуже дешевих цїнах панї Брайдельфордова. Они й справили Еджворта до неї, коли він хоче тут збути ся своїх товарів.

— Слухай, Томе — відозвав ся старий, коли они, знаючи вже досить добре, як тут стоять дїла, вертали назад до ґаляра — я преції інакшою представляв собі тоту Гелену, як она єсть по правдї, ми тут не вдїємо нїчого. Але й тому хлопискови, Більови, я чогось не дуже вірю. Господь знає, длячого я того чоловіка не терплю, але не можу й подивитись на него, щоби мене злість не брала, а все-таки й виджу, що то несправедливо, бо він доси вів нас зовсїм добре, ба знаменито. Він чогось плете менї раз-у раз про Монтґемері.... чи не має він там може яких приятелїв або свояків, а може він сам який купець і хотїв би для власного інтересу дешево купити; я хотїв би знати, що тому за причина. Звідси аж до Монтґемері Поінт єсть лиш пятьдесять миль, а небогато дальше буде до устя ріки Уайт. Але аж до того місця хотїв би я, коли-би то можна, продати мій набір. Сїдай же ти на нашу малу чайку та їдь поволи попід беріг наперед. Харчу можеш преці з собою взяти. Над рікою Місісіпі єсть кілька малих місточок, де можеш приставати і розвідаєш ся. А не знайдеш купця, доки аж не доїдеш до Монтґемері, то будеш бодай там на місци мати нагоду розвідати ся наперед докладно про тамошні відносини та цїни, заким я доїду туди з ґаляром. Я тимчасом лишу ся тут аж до завтра рана, бо мушу дати направити собі рушницю, котрій, Господь знає, що такого стало ся.... нараз пукла в ній сама з себе мала пружинка. Тут на Місісіпі не можна нераз знати, як придасть ся оружиє і я взагалї не хотїв би возити ся по сьвітї з незадалою пукавкою.

— Пружина пукла? — сказав Том здивований — ну, а й я направду цїкавий, що би то єї розсадило.... ви преці ще там в горі коло Айронових горбів убили на побережній стінцї дикого індика.

— Та так.... хиба она тогди пукла, коли я стрілив, бо вже й сам не знаю, що би тому за причина — відповів старий. — Але то нїчого.... Тут єсть рушникар, а той вставить менї нову; отже зроби так, хлопче, як кажу і гляди, щоби був добрий інтерес. А може дати тобі кількох з наших людий? Було би таки лїпше, щоби ти взяв собі одного до весла, аби ви могли міняти ся.

— Обійде ся — засьміяв ся Том — сонце ще ласкаве на мене, а я також не потребую

[1]) Леді (lady)=благородна панї.

[2]) Ґросерия (grocery)=корінна торговля.

— **Маленьку компанію, але чесну** удало ся зловити поліциї в Решові. Іменно увязнено трех злодіїв, що крали в цілій Галичині і в Царстві польскім. Всюди нападали в ночи приватні мешканя. До сеї спілки належали: Оттон Зайдлєр з Заліщик, бувший писар судовий; барон Алєксандер Суммер з Авсціц на Мораві, бувший кадет в Празі; відтак 18-лїтний хлопець слюсарский Франц Юрчак з Медики під Перемишлем і Фридрих Фалькен з Коломиї, котрий утік. Суммер і Зайдлєр в хвили, коли їх арештовано, мали при собі цілий магазин скрадених річий. У самого Суммера найшли під сорочкою схований штилєт, а в пазусї покровавлену хустину зі знаками I. K. Коли его питали, звідки має ті всї річи, не міг добре вияснити. Підчас допитів тряс ся, як лист на осиці. Поліция підозріває, що штилет і та хустина походять чи не з убийства Йосифини Ледерер у Відни. Коли Суммерови відбирали ті річи, був дуже пригноблений, через що підозріне поліциї ще скріпило ся.

— **З Тернополя пишуть:** Увязнене мнимого ґрафа Мілера чи барона Розе викликало в Тернополи і околици здивоване. Ся личність тут добре знана. Доси всї думали, що той нібu-барон— то ідентична особа з Гуґоном Шенком. В часї процесу Шенка продавали фотоґрафії мнимого барона з підписом „Гуґо Шенк“ і мабуть не мало їх розийшло ся, бо мнимий барон поробив був численні знакомства. Та й дуже оба до себе подібні. Оба в однім віці, оба грали на скрипці, оба залицяли ся до посажних дївчат або вдовиць; оба техніки по фаху і знатоки горальні. У Гуґона Шенка найшли білети барон Joachim Rose а мнимий граф чи барон також прибрав то само імя. І Шенк і теперішний барон надали в однім роцї листи до царя російского, надали на тій самій почті — в Грималові. Дивна річ: яким то способом дістав барон концесию на бюро технічне у Львові? Вивіску мав величезну при улици Осолиньских. Він звик був чванити ся приязню самих знатнїйших людий. Клопоту мав троха в Скалатї і в Тернополи в старостві, бо-ж его леґітимация була недостаточна. З Тернополя робив екскурзиї, навіть в далеку дорогу. Чоловік се досить образований. В Тернополи здає ся не зробив він нїчого, що могло би бути наганним. Тернопільскі музики бачили в баронї славного скрипака Йоахіма і дали були в его честь вечер чи ґербату...

— **Вовки** волочать ся на полях Тернопільщини сего року більше, нїж в попередних лїтах. Може бути що они перепуджені стрільцями в лїсах, повтїкали на поля.

— **Проворний Гриць.** Гриць Лагиш, побережник в Чагарах білецких під Тернополем, стрітив в лїсї пару орлів. Не довго думаючи убив одного орла колом, а другого зловив також. Отже забрав Гриць убитого орла до дому, а що не знав ся видко добре на зоольоґії і вважав орла за якусь дивну гусь, зварив его і з'їв. Але та потравка з орла не смакувала ему, бо, каже, масо було тверде і було его чути вітром.

— **Давний лицар.** В околици Таганьчи в київскій ґубернії викопав один селянин у своїм огороді дубову домовину, в котрій лежали кости давного лицаря і его збруя военна. Того покійника купив від селянина п. Хойновский з Київа. В домовинї був зелїзний шелом, меч у срібній похві, панцир, щит, окраси з бляхи і т. п. Здогадують ся, що лицар сей жив в 13-ім віці, отже тому шістьсот лїт.

— **Селянин Гринь Ващишин з Хлївчан** ставав вчера дня 5 с. м. у Львові перед судом присяжних. В роцї 1893 спалила ся ему стодола, за котру взяв в асекурациї 98 зр. За ті гроші купив собі нову стодолу і добудовав стайню. Торік обезпечив він ту стайню і стодолу на 150 зр. В листопадї торік згоріла ему, не знати, з якої причини, стодола зі збіжем. Сьвідки сказали, що огонь повстав в стодолї в серединї. Від стодоли займили ся будинки і згоріло кілька загород разом зі збіжем. Підозріне підпаленя впало на Ващишина, бо він зі свого півтора морга не міг мати богато збіжа, тимчасом домагав ся від товариства обезпечень заплати за 5 кіп ячменю і 3 копи пшеницї, 2 вози сїна і 12 сотнарів соломи. Комісия шукала у згарищах збіжа, але не найшла. Але мимо того суд присяжних не міг Ващишинови доказати, що сам підпалив стодолу і его випустили з вязницї.

— **Нещасливий князь.** Від кількох днїв в столици Румунії, Букарештї, тілько й бесїди, що про страшну пригоду в родинї богатих бояр, князїв Стурдзів, котрї стала ся дня 1 с. м. Іменно 24-лїтний син кн. Юрия Стурдзи, будучий дїдич міліонового маєтку, молодець дуже осьвічений, що оженив ся недавно з княжною Кантакузен, застрілив молоду, гарну дївчину, з котрою давнїйше знав ся, а відтак і сам застрілив ся. Причина такого нещастя незнана.

— **З любови.** Де любов там і заздрість, а де заздрість, там часом і кулак в роботї. Отже у Львові були такі два випадки, котрих причиною була любов. Вояки напали зарібника Матвія Галиша, 27-лїтного парібка, в ночи в городї міскім і колом збили его так, що ледви живого завезли его иньші люди на стацию ратункову. Мав чотири глубокі рани на голові, а одну над лївим оком, в котрій була тріска з поломаного костура. — У панї Навроцкої служила панна Йоанна Бранд, котра мала коханого, пана Блажея Потулицкого. Той пан Блажей був льокай. Отже було так: Панї Навроцка рахує раз свої гроші, нема 5 зр., иншим разом не достає 20 зр., дальше брилянтовий перстень десь пропав, відтак брошка, що була варта з 60 зр., а вкінци знов 15 зр. грішми. Того було вже пани Навроцкій за богато і она вдала ся о поміч до поліциї. А поліция зараз дійшла по нитцї до клубка, що ту нїхто не винен, тілько мягке серце і любов. Панна Йоанна дбала о пана Блажея і давала ему всї скрадені річи, котрі відтак у него поліция найшла.

Телеґрами.

Біярріц 6 лютого. Приїхав тут король сербский. На двірци повитала его мати і численна громада людий.

Париж 6 лютого. Вчера підписано французско-бельґійску угоду забезпечаючу Франциї право першеньства в державі Конґо на случай прилучення сеї держави до Бельґії.

Християнїя 6 лютого. В Християнзанд і других місцевостях далось серед снїгової метелиці почути сильне і довготревале землетрясене. В Квернанґен у Фінмарках згинуло 11 людий.

— **„Правда“,** вістник полїтики, науки і письменьства, виходить тепер два рази на місяць, 15 ого і 30-ого, складає ся з півпята аркуша друку на місяць, а мимо того коштує на рік тілько 4 зр. Адмінїстрация „Правди“ находить ся у Львові, при улици Академичній ч. 8.

— **У Львові** виходять ті лїтературні часописи і вістники: **Зоря**, ілюстроване письмо літературно-наукове, 72 аркушів друку на рік коштує 6 зр. у Львові, ул. Академична ч. 8. — **Дзвінок**, ілюстроване письмо для науки і забави рускuх дїтий і молодежи; 36 аркушів друку 5 зр. у Львові ул. Чарнецкого ч. 26. — **Правда**, місячник полїтики, науки і письменьства, около 60 арк. друку, 5 зр. у Львові ул. Академічна ч. 8. — **Житє і Слово**, вістник лїтератури істориї і фолькльору; 60 аркушів друку 5, зр. у Львові, ул. Глубока ч. 7.

Нові книжки! Кобзар Т. Шевченка, критичне видане в гарній оправі з пересилкою 5 зр. **Записки** тов. ім. Шевченка, 4 томи по 1 зр. — **В. Чайченка:** Твори прозаічні ч. I. 80 кр. ч. II 60 кр. ч. III. 80 кр.; Під хмарним небом, поезиї ч. I. 1 зр., З народного поля, поезиї ч. II. 60 кр. — **Сибір** О. Кенана ч. I. II. 1·20 зр. — **Пролісок**, збірник поезий Павла Граба ч. I. 20 кр.— **Словар** рос.-укр. ч. I. Уманця і Спілки, 2·50 зр.— Твори ч. I. Трохима **Зіньківского** 1 зр. — Лесї Українки і М. Стависького: Книга пісень **Гайного** 80 кр.; Л. Українка: **На крилах пісень**, поезиї 60 кр. — Ол. Колеси „про Юрия **Федьковича**“ 20 кр. — **Пани і люди**, повість Левенка 80 кр. Его-ж **„Солдатский розрух“** 10 кр. Історичну бібліотеку і всї вичислені книжки можна купити в книгарни тов. ім. Шевченка у Львові, при ул. Академічній ч. 8.

квапити ся. Пришлїть лиш Боба[3]) того Тенесїйця, сюди до ріки, щоби поміг менї трохи позносити на чайку, чого потреба в дорозї.... на малу баньку віски не треба також забути.... а не баріть ся, щоби я, заким ще змеркне ся, зробив спорий кусень дороги долї водою. Але от, ще одно! — відозвав ся він, коли вже був обернув ся і хотїв іти. — Повисше Монтґемер, дайте менї знак, що вже надходите. Можете або стрілити, або ще лїпше повісьте замість хоругви, яку з ваших червоних сорочок флянельових, щоби я не потребував їхати кілька миль проти вас.

Молодий мужчина пустив ся тепер легким кроком до ріки, де при помочи двох оставших ся лодкарів приладив собі чайку. Відтак розвісив на двох умисно до того по боках уставлених дручках вітрило від сонця та поплив незадовго долї водою кланяючись ще Еджвортови здалека.

Старик постояв ще якийсь час на березї і задуманий споглядав за чайкою, що чим раз ставала менша, аж нараз почув за собою, що хтось іде. Коли обернув ся, пізнав, що то его керманич, котрий сходив по березї до ріки і тепер станув коло него.

— Чи то не Том, той, що поїхав? — спитав бородач не спускаючи малого судна з ока— так бодай менї з гори здавало ся, що то Том.

— Таки Том — відповів Еджворт коротко і хотїв вже вертати назад до міста.

— А він же якого лиха поїхав наперед?— відозвав ся здивований керманич — хиба ему вже між нами не яло ся?... та ще й взяв чайку з ґаляра... А як нам буде потреба?

— То будемо мусїли обходити ся і без неї — сказав фермер на то спокійно. — Коли хочете знати... то він поїхав наперед до Монтґемері, розвідатись, по чому можу продати мій набір. — Завтра рано і ми поїдемо за ним.

Глумливий усьміх прошиб дике лице лодкаря, коли почув таку добру вість для себе, а коли-б так Еджворт був видїв той тріюмфуючий в радости погляд, який проявив ся в чорних очах Біля, був би певно звернув на то увагу. Але й так він не зважав на ненависть ного ему керманича, котрий ще раз задержав его відозвавшись до него:

— Там на горі в готелю Уніон єсть якийсь купець з Вікториї, що довідав ся про ваш набір... він питав мене, чи він тут на ґалярі, чи може зайдете до міста... він має охоту купити...

— Де-ж то тота Вікторія? — спитав Еджворт і пристанув та обернув ся до свого керманича.

— Вікторія? трохи повисше устя ріки Уайт, по тамтім боцї ріки — відповів керманич — з Монтґемері єї видко, она трохи понизше.

— А як же той чоловік називає ся?

— Не знаю... я его не розпитував... він і не зовсїм подобає на купця. — Впрочім можете й самі з ним поговорити.

Еджворт пустив ся поволи до готелю Уніон а Біль пішов вздовж берега попід місто і усьміхаючись хитро муркотів собі під носом:

Іди туди, іди, дурний старче та гляди, чи твоїм костям буде тут в Місісіпі так само добре спочивати, як костям твого сина над Вабашем... Іди та добивай ще раз торгу... то вже послїдний, який дібєш на сім сьвітї.

(Дальше буде).

[3]) Боб (Bob)—Роберт.

За редакцию відповідає Адам Креховецкий

Пере ся воздухом!

То певна річ, що мало котрий винахід так розширив ся з причини практичних користий, як

патентована ручна машина до праня
„УНДІНЕ“

Нїчо дивного, що при значних поступах нерада конкуренция старає ся одурити публику лихим наслїдованєм сеї машини. Однак мимо того годї зладити лучшу, простїйшу і тревалїйшу машину, як Ундіне. Тому просимо П. Т. Публику в єї власнім інтересї при купнї ручних машин до праня уважати, щоби кождий апарат мав табличку з числом патенту і порядковим числом машини.

Лише ті апарати суть правдиві і до ужитку добрі, всї инші суть гірші.

Ундіне (праnє воздухом) чистить біле тисненєм воздуха легко без найменшої ушкоди біля. Найпотрібнїйший прилад для кождого дому.

Ундіне можна купити в лучших склепах з тим товаром. В дрібній продажи коштує 3 зр. 50 кр. 14

КОНТОРА ВИМІНИ
ц. к. упр. гал. акц.
БАНКУ ГІПОТЕЧНОГО

купує і спродає

всякі ефекти і монети

по курсї деннім найдокладнїйшім, не числячи жадної провізиї

Яко добру і певну льокацію поручає:

$4^1/_2\%$ листи гіпотечні	4% пожичку пропінаційну галицку
5% листи гіпотечні преміовані	5% „ „ буковиньску
5% листи гіпотечні без премиї	$4^1/_2\%$ пожичку угорскої желїзної дороги державної
$4^1/_2\%$ листи Тов. кредитового земс.	$4^1/_2\%$ пожичку пропінаційну угорску
$4^1/_2\%$ листи Банку краєвого	
$4^1/_2\%$ пожичку краєву галицку	

4% угорскі Облигациї индемнїзаційні,

котрі то папери контора виміни Банку гіпотечного всегда купує і продає **по цїнах найкористнїйших.**

Увага: Контора виміни Банку гіпотечного приймає від Вп. купуючих всякі вильосовані, а вже платні місцеві папери цінні, як також купони за готівку, без всілякої провізиї, а противно замісцев лишень за відтрученєм коштів.

До ефектів, у котрих вичерпали ся купони, доставляє нових аркушів купонових, за зворотом коштів, котрі сам поносить. 6

Ц. к. управ. рафінерия спірітусу, фабрика руму, лїкерів і оцту
Юлїя Міколяша Наслїдників
Яков Шпрехер і Спілка

поручає найлучші розолїси, лїкери, славні горівки польскі, стару старку, руми краєві і заграничні, коняк, сливовицю і т. д.

Одинока фабрика в краю, що виробляє спірітус без запаху і **алькоголь абсолютний** 100/100 до цїлей лїчничих. 1

Склади для міста Львова:
ул. Коперніка ч. 9., в торговли Вп. Е. Рідля площа Марияцка і в головнім складї вод мінеральних улиця Кароля Людвика ч. 29.

Бюро оголошень і дневників
приймає
оголошення
до всїх дневників
по цїнах оригінальних.

С. Шпіцер у Відни
поручає
Товари камінні і шамотові.

Плити білі і кольорові. — Насади коминкові. Комплетні уряджения для стаєв і обор.

На жадане висилаємо катальоґи.

Заступники для **Галичини і Буковини**

Гамель і Файґель
у ЛЬВОВІ, улиця Коперніка число 21.

С. Кельсен у Відни
поручає

Кльосети з перепливом води і без того. — Рури кльосетові. — Каналові насади з патентовим замкненєм.—Збірники на воду. — Комплетні уряджения купелеві. — Вентілятори. — Прибори до водотягів, як також рури ляні і ковані. — Помпи, фонтани і всякі арматури.

Заступники для ГАЛИЧИНИ і БУКОВИНИ

Львів ГАМЕЛЬ і ФАЙҐЕЛЬ Коперніка 21.

На жадане висилає ся катальоґи.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.